

Kő-Szabó Imre

Kupec, kofavilág

Mihály bátyám lehorgasztott fejjel ült a szobában az asztal mellett. Mindenki láthatta, akinek egy picike szeme is van, hogy most mérges. Valahogy kudarcot vallott. Elszámította magát a reggeli újfalui piacon. Régen a kupecség, már, mint a lókupecség, jól ment, mindig sikeres volt, de most a tyúkos kofaság, az nem neki való. Mert ugye, ha belegondol, fiatalon úgy adta, vette a lovakat, ahogy csak akarta. Nem volt semmi akadály előtte, jó volt a beszélőkéje, az italt sem vetette meg, bírta is. Egy jó üzlet után hamar húzta a kocsmában a cigány a nótáját, de ha megbántották, a bicska is kinyílt a kezében. Többször összeverekedett a kakaskodó legényekkel, de bátorságért ő sem szaladt a szomszédba. Igaz, néha ő húzta a rövidebbet, ilyenkor szótlanul elkullogott, nyalogatta sebeit, de ha felépült, volt hadd el hadd! A lovak terén jó gazdának tartották. Volt két pár lova, az egyik pár deres, a másik pár szürke volt. Ő úgy mondta mindig, a deres jobban bírja a szántást, a szürkékkel csak boronálni lehet. Azok inkább parádés kocsik elé valók. Aztán voltak olyan futó lovai, melyeket megvett egy vásáron, haza vitte. Egy kicsit megabrakoltatta, kisimította a bordáit, aztán újból vásárra vitte. Ebből jött aztán a haszon, ha sikerült jó üzletet kötni. Földje is volt, az apjától is kapott, meg az asszony is hozott. Elvult, gazdálkodott, meg kupeckodott a lovakkal. A maga ura volt, nem szerette, ha parancsolnak neki, még az asszony sem mondhatott, soha semmit. Mikor bejött a téesz időszak, akkor is egyenes gerinccel állta a sarat, inkább választotta a nehéz napokat. Mindig azt mondta: - Az a nyikhaj Fütyülős Tóth Béla, ne parancsoljon neki, ne ő mondja meg, mikor kell szántani, meg vetni! Tudom én azt magam is! A téesz világon így szerencsére kívül maradt, sajnos a körülmények azonban, összeszűkültek. A lovaktól is meg kellett válnia, a földből is eladott egy-egy darabot, meg az idő is eljárt felette. Ötven éves elmúlt, amikor Újfaluba, a tejfeldolgozóba került. Ő mindig úgy mondta, a tejpor gyárban dolgozik. Üzleti érzékét itt sem veszítette el, mert állandó éjszakás műszakot vállalt, aztán reggel mikor kijött a gyárból, a hóna alatt volt egy zsák, tejporral tele. A portásoknak este, mikor műszakba ment, leadta a kőbányai behűtött üvegeket, hogy szopogassák unalmukban, nagy semmittevésükben, az éjjel. Otthon, még a disznók is tejporos moslékot ettek, gömbölyödtek szépen. Egyszer az egyik olyan nagyra hízott, hogy alig tudták négyen kihúzni az ólból. A böllér így is nehezen fért hozzá. A lóval még korábban volt egy, utolsó kalandja. Vett egy lovat, szegény párát alig tudta bevezetni az istállóba, mert tulajdonképpen dögrováson volt. De a kupecség rafináltsággal is jár, gondolta, lesz még ebből jó üzlet. El is adta egy pocsjai cigánynak, mert az, lovat akart mindenképpen, de aztán beütött a krakk, mert a ló harmadnapra feldobta a patáit. A cigány felesége, meg két nő, követelte vissza a pénzt. Nagy patáliát csaptak a kocsmában, a vége az lett, hogy Mihály bátyámat a három asszony alaposan elagyabugyálta. Pár napig ki sem jött a szobából, nem is beszélt akkor sem, meg később sem, erről a dologról. Már pár éve nyugdíjas volt, amikor megint előtört belőle a kupec vér. Mivel nem volt már lova, így az udvarban fogott három tyúkot és a bicikli csomagtartójára erősített dobozba, bekerekezett az újfalui piacra, hogy kofaságának szerezzen érvényt. A felesége csak arra lett figyelmes, hogy kora délután Mihály bátyám betolta a kerékpárt az udvarra és a dobozból, a megutaztatott, immár világot látott tyúkokat, bedobja az elkerített részre. A tyúkok nagy rikácsolással, repdeső szárnyakkal landoltak a többiek között. Ő, pedig mérgesen bebállagott a szobába és szótlanul, a rácsosból töltött magának két kupica pálinkát és ezzel, örökre, búcsút mondott a kupec, kofavilágnak.

*